

## Létünk: Isten jósága és szeretete

Lekció: Mk 12,1-12/Textus: Zsolt 118

2018. június 24.

Az ószövetségi imádságokról, a zsoltárokról, mint az Egyház imádságoskönyvéről szóló igehirdetés-sorozatnak a vége felé járunk. A mai, 118. Zsoltárnak a kerete, a bevezető és a záró versei így szólnak: *„adjatok hálát az Úrnak, mert jó, mert örökké tart szeretete!”* Az én dolgom ezért ma „csak” annyi, hogy a zsoltárossal együtt Isten jóságát és szeretetét hirdessem, Őt magasztaljam.

Isten jósága és szeretete – ezek a szavak a létezés legmélyebb valóságáról szólnak. Mert vagy az abszolút jóság és abszolút szeretet a végső valósága a mi pillanatnyi életünknek, a teremtett univerzumnak, a világtörténelemnek, és mi Őt (mert Ő személy) nevezük Istennek – vagy pedig a jóság és a szeretet csak általunk, keresztények által Istennel kapcsolatban gyakran emlegetett, de zsigerileg soha nem komolyan gondolt, alapvetően át nem élt fogalmak. S ha ez az utóbbi igaz, akkor minden létezőnek a végső valósága csak valami közömbös, személytelen, üres, fatális, véletlen – és éppen ezért végtelenül rossz és gonosz dolog. A jóság és a szeretet vagy abszolút, mindent beborító és átjáró valósága Istennel (még akkor is, ha oly sok fájdalom és gonoszság van körülöttünk); vagy ha nem az, ha a jóság és szeretet nem ilyen végső valóság, akkor alapjaiban semmit nem ér. Mert mit használ nekünk egy relatív, ideig való jóság, ha az csak annyira képes, hogy átmeneti vigasztalást nyújtson, miközben a végén úgyis elnyel mindent a sötét üresség? Nincs nagyobb tét az életünkben annál, mint hogy alapvetően és mélyen bele tudunk-e kapaszkodni abba, hogy akármilyen van is velünk és körülöttünk, a legvégsőbb, objektív valóság mindennek a mélyén, mindennek az elején, mindennek a kezdetén, mindennek a végén a mi szerető Istenünk jósága és szeretete, amely körbeveszi az egész lényünket!

Ezt a jóságot, ezt a szeretetet hirdetem ma, a zsoltárossal együtt, három pontban.

1. Hogyan kapcsolódik az egyén, a zsoltáros szabadulása a közösség életéhez?
2. Milyen történet hirdeti Isten jóságát és szeretetét?
3. Hogyan mutat rá a zsoltáros Isten szeretetének legmélyebb titkára?

### 1 Hogyan kapcsolódik az egyén szabadulása a közösséghez?

Vizsgáljuk meg, mi történik ebben a zsoltárban! Az imádság ugyanis mindig történés, folyamat, dinamikus kapcsolat, találkozás. Ha egy emberrel párbeszédben vagyunk, ott is mindig történik valami; mindketten elmozdulunk - hacsak nem a süketek párbeszéde zajlik. De az imádság nem a süketek párbeszéde! Sokszor persze egyoldalúan megjelenik a sükettség: mi mondjuk a magunkét, Őt meg nem halljuk - de azért alapvetően mégis mindig mozdul, történik valami Isten és az imádkozó ember között.

Mi történik tehát ebben a zsoltárban? Az, hogy az egyéni hálaének az egész gyülekezeti közösség hálaénekévé lesz.

- A zsoltár első öt verse felszólítás Isten magasztalására. *„Adjatok hálát az Úrnak, mert jó, mert örökké tart a szeretete! Mondja ezt Izrael! Mondja ezt Áron! Mondja mindenki: örökké tart a szeretete!”*
- A második nagy egységben, az 5-től a 18. versig a zsoltáros nem részletesen, de elmondja, mi történt vele, min ment keresztül, s hogy tapasztalatain, az átélt nehéz helyzeteken keresztül mit ismert meg, mit tanult Istentől, és mindezért magasztalja Őt.
- A 19. verstől jön egy újabb egység, ami azzal kezdődik: *„nyissátok ki előttem az igazság kapuit, bemegyek és hálát adok az Úrnak!”* Itt kezdődik a gyülekezet közösségében való hálaadás és

ünneplés. A zoltáros a maga egyéni történetével belép a közösségbe, és velük együtt megy a templom felé, és érkezik el a magasztalásnak, az istentiszteletnek a helyszínére. Megnyílnak a templom kapui, közösen belépnek oda, és ott az egyéni ének, az egyéni szabadulás-történet, amiben a zoltáros megélte Isten jóságát és szeretetét, Isten népének, az egész gyülekezetnek a hálaadásává lesz. Megszólal a papok kórusa, kialakul egy válaszolgatás, antifóna – s ezen keresztül az egyén szabadítás-éneke a közösségi istentisztelet részévé válik.

Hogyan kapcsolódik az egyén szabadulása a közösséghez ma, nekünk, nálunk? Azért nagyon aktuális ez a kérdés, mert egy erőteljesen individualista korban élünk, és mindannyiunkat ez az individualizmus formál. Közben pedig keresztény közösségként arról beszélünk, hogy Krisztus bennünket eggyé tett, mi Isten népe, Isten családja vagyunk. Fontos ezt megélnünk, jó, ha valósággá válik ez a házicsoportokban, ahol megosztjuk egymással az életünket, hordozzuk, bátorítjuk, vigasztaljuk egymást, imádkozunk egymásért. De ez nem könnyű, mert sokan addig élünk a közösséggel, (nézz szembe ezzel, ha vonatkozik rád!), amíg az nekünk ad valamit, amíg hasznunkra van. Amikor pedig a közösség nem olyan, amilyennek azt látni szeretnénk, amikor meglátjuk a közösség éretlenségeit, bűnös voltát (mert bűnös emberekből áll), amikor már nem adja azt, amit várunk tőle, akkor elkezdjük kritizálni, vagy lelépünk, otthagyjuk. De ez így nem a közösségnek, hanem a kőkemény individualizmusunknak a megélése. Ugyanakkor gyönyörű példái vannak a gyülekezetben a közösség gyakorlásának: ahogy hordozzátok egymást nehéz helyzetben, ahogy bátorítjátok, vigasztaljátok, szeretetben intitek egymást, hogy Isten útján járjunk.

A dilemma egyén és közösség összekapcsolódásáról velünk van, és a zoltár egészen konkrétan egy kérdéssel szembesít minket: mit tesz velünk egy másik ember ünnepe? Mit tesz velünk, amikor halljuk valakinek az ünnepét, Istenről szóló magasztalását? Mit tesz veled, ha eléd áll valaki, és mint itt a zoltáros, arról kezd áradozni, hogy *„nyomorúságomban segítségül hívtam az Urat, Ő megszabadított, és tágas térre vitt ki engem”*? Mit tesz veled? Mit érzel, mire gondolsz, mi születik meg a szívedben, amikor ezt hallod? Légy őszinte! Lehet, hogy irigység? (És én, Uram? Velem már sosem? Velem miért nem történik ez? Miért nem velem cselekszed ezt?) Lehet, hogy távolságtartás, kívülállás. (Oké, ez a te történeted. A te átélése, a te dolgod. Nincs részem benne, nincs közöm hozzá. Engem ez nem érint. - Egy individualista világban ez a természetes reakció, de a közösségben nem!) Lehet, hogy a cinizmus születik meg benned? Mennyi cinizmus van az Isten népében! (A kis naiv! Ez még ezt gondolja? Még elhiszi, még beveszi ezt?) Vagy pedig azt teszi veled a másik ember ünnepe, amiről ez a zoltár szól, és amiről az Isten népe életének szólania kell: hogy épülünk egymás hite által? Hogyan fogadhatom be valakinek az örömét és a szabadításról szóló énekét? Ez a zoltár ma erre hív meg bennünket. Ez a zoltár meghív téged az Isten népe közösségébe, ebben a pillanatban, itt és most, ahol valaki Isten szeretetéről tesz bizonyosságot; és együtt örül a gyülekezet közösségével. A zoltár meghív téged, hogy lépj be, akármilyen állapotban is vagy, annak az embernek az örömébe, aki szabadulást hirdet, és magasztalja Istent a jóságáért és a szeretetéért, amely az egész teremtett világnak a lénye. Rajtad múlik, mit válaszolsz! Belépsz ebbe a valóságba, Isten örömébe, szeretetébe és dicsőítésébe – vagy pedig kívül maradsz sértettségből, haragból, önsajnálattól, fásultságból, vagy abból a cinizusból fakadóan, hogy te már rég nem remélsz semmit. A belépés vagy kívülmaradás akarat kérdése, nem az érzéseiden, nem az aktuális állapotodon múlik. Ez nem azt jelenti, hogy tagadd le, ha te nem a hálaadás és ujjongó öröm állapotában vagy – de az, hogy a közösség részeként belépsz-e Isten magasztalásába, az mégis a te döntésed. Azért ma, függetlenül attól, hogy személyesen hol vagy, egy meghívást kaptál: lépj be az Isten népe közösségében egy egyén hálaadásába, Isten iránti magasztalásába és ünnepébe! Mi a válaszod? Hogyan mész tovább? Érted ennek a tétjét?

## **2. Milyen történet hirdeti Isten jóságát és szeretetét?**

A középső részben, az 5-től a 18. versig a zsoltáros beszámol saját átéléseiről, tapasztalatairól. Nem túl részletes ez a beszámoló, avval foglalja össze, hogy „nyomorúságomban az Urat hívtam segítségül, az Úr meghallgatott, és tágas térre vitt engem.” A későbbiekben azért kiderül néhány részlet: „megvetéssel nézek a gyűlölőimre”, „jobb az Úrban bízni, mint más emberben keresni a bizalmat”, „körülvettek, rám támadtak, durván eltaszítottak, hogy elessem:” A vége mégis győzelem, ujjongás, szabadulás! Felemelte az Úr a jobbját. Nem részletezi, de megvallja Isten jóságát, megvallja azokat a felismeréseket, amelyekre Isten szabadító cselekvésének átélése közben jutott.

Ezen a ponton, mint igehirdető, két irányba mehetek. Az egyik az, ha kifejtem a zsoltárverseket: mi az pontosan, amit a zsoltáros megvall – és ez nagyon fontos! Ha otthon előveszed és imádkozod a zsoltárt, akkor nagyon nagy kincseket találsz majd ebben a részben. Olvasd, fogadd magadba! Mit vall meg, mit látott meg, mit tanult meg a zsoltáros a nyomorúságban? De erre most nem lesz időnk. Mert a másik lehetőség, hogy ezt az igét úgy próbálom meg megeleveníteni közöttetek, hogy nem arról beszélek, amit a zsoltáros mond, hanem megteszem magam is azt, amit a zsoltáros tesz. Azaz belépek a saját történetemmel Isten gyülekezetébe, hogy együtt magasztaljuk az Urat. Isten jóságát és szeretetét hirdetem a saját történetem alapján a gyülekezet közösségében. Amikor ugyanis azt mondom most a zsoltárossal együtt: „*adatok hálát az Úrnak, mert jó, mert örökké tart a szeretete*”, akkor ebben a pillanatban valóságosan Istent akarom dicsőíteni és magasztalni az Ő szeretetéért, mert jót tett velem!

Ennek a zsoltárnak a kapcsán visszatekintettem az elmúlt három évemre. Visszaemlékeztem olyan időszakra ennek a három évnek a kezdetén, amit a sötétség és a fájdalom határozott meg. Ebben az időszakban Isten iránti engedelmességből Isten szeretetét és jóságát hirdettem, de nem tapasztaltam abból semmit. Tudtam, hogy van; de nem éltem, és nem tapasztaltam. Hónapokon, majdnem egy éven keresztül tartott mindez. Olyan időszak volt, amikor körbenéztem, és bűnt, fájdalmat, betegséget és pusztulást láttam magam körül. A Gonosznak a nyílt munkáját, meg a Gonosznak a rejtett munkáját. Ezzel találtam magam szembe Isten népében, és a házam népében is. Bűnnel, ami pusztít. Láttam, amint nekem drága és szeretett emberek Istentől elfordulnak, és az önpusztítás útját járják, mert inkább hallgattak a saját sebzett, bűnös szívükre, mint Isten útmutatására, Isten törvényére. Ezekben a hónapokban alapvetően tehetetlenség és fájdalom váltotta egymást a szívemben. Éjszakai gyötrelmek, amikor nem tudtam aludni, vagy a fájdalom miatt, vagy a félelem miatt. Barátokat láttam, akik ellenségesek lettek. Akik csendesen suttoztak a hátam mögött. S miközben mindez zajlott, és a sötétség egyre inkább rám nehezedett, közben egyre mélyebben szembesültem önmagammal. Körülvett mások bűne, körülvett az, amit a világban láttam, amit magam körül tapasztaltam; elborított emiatt a fájdalom, és közben mégis, egyre mélyebben magamra láttam rá. Bűnös a szívem a gyökeréig. Mennyire ragaszkodom a kicsi, semmi hatalomhoz, és milyen nehéz elengedni! Milyen apró dolgok milyen sokat tudnak jelenteni nekem! Mennyire kritikus és ítélkező vagyok! Mások szemében látom a szálkát, a magaméban kevésbé a gerendát.

Nem úgy volt, hogy megláttam ezt, és akkor elindult volna az út felfelé. Ellenkezőleg: az út egyre mélyebbre, egyre nagyobb sötétségbe vezetett. Van úgy, hogy egy ilyen úton azt reméled, vége ennek a sötét időszaknak, fellélegezhetsz – de akkor az következik, hogy nincsen vége, sőt még nagyobb lesz a mélység. Egészen addig, amíg tudod, hogy most itt van mindennek a vége. Bizonyos értelemben meghaltál. Két hétig vége minden reménységnek. És nem tudod, hogy lesz-e még élet, vagy pedig végleg elnyelt a sötétség. Ott vagy ebben a sötétségben, várod a feltámadást, a reménységet, de nem vagy benne biztos, hogy elérkezik. Mert amikor Jézust megfeszítik Nagypénteken, eljön az a nap: Nagyszombat, amikor az Isten halott. Amikor Jézus a sírban van. Amikor sötétség borít el mindent. Amikor nincsen fény, és nincsen reménység, csak egy várakozás, hogy lesz-e harmadik nap? Lesz-e feltámadás? Lesz-e még bocsánat? Lesz-e kegyelem? Lesz-e reménység? De nem vagy benne biztos, hogy lesz. Mert Nagyszombat természete az, hogy semmi nincs,

csak sötétség. A halál és a reménytelenség hosszú napokig. Megmarad az imádság, a várakozás – de minden kérdéses. Be vagy zárva!

És azután csendben, nagyon csendben, nagyon finoman, talán valahogy úgy, mint a hajnalnak az első sugara, valami elérkezik. Törékeny reménysugár. Az igazi szabadulás nagyon törékenyen érkezik, nagyon finoman. Megjelenik a reménysugár; nem tudod, hogy megmarad-e, vagy nem – de nem tűnik el, hanem lassan erősödik. A szabadulás, a kegyelem, a reménység gyakran így érkezik: finoman. Egy finom gondolat, ami az Isten szeretetéről és jóságáról beszél. Egy finom érzés a szívedben, hogy az Isten kegyelmes, jó, és szerető hozzád. Ami elindít. És aztán ahogy lassan növekszik, azt tudod mondani, amit a zsolttáros: „*Nem halok meg, hanem élek. Hirdetem az Úr tetteit. Keményen megfedett engem az Úr, de nem adott át a halálnak!*” És akkor tudod, hogy élsz, és csak azért élsz, mert Ő kegyelmes. De élsz! És eltelik egy év, vagy eltelik két év, és zajlik a gyógyulás. Folyamatosan, kitaróan, lassan – de zajlik. És eljön annak a napja, valamiért kapsz egy ilyen zsolttárt, és azt kell mondanod, hogy a gyülekezet közösségében bizonyosságot teszek, és megvallom: „*Adjatok hálát az Úrnak, mert jó, és mert örökkévaló a szeretete!*” Akármilyen is van.

Miért mondtam ezt el? Miért mondja ezt el a zsolttáros? Miért hozzuk be a hálaadást és az örömet a gyülekezet közösségébe? Sok oka van, kettő bizonyosan...

Az egyik: mert Isten ezt érdemli. Isten azt érdemli, hogy megvalljuk, hogy Ő jó, hogy Ő szerető. A felséges Isten azt érdemli, hogy kinyissuk a szívünket, kinyissuk a szánkat, és szemben bármilyen cinizmussal, önsajnálattal, ördögi munkával, szemben bármilyen jövőnkre mutató félelemmel azt mondjuk: „Uram, Te jó vagy. Uram, Te szerető Isten vagy!” A gyülekezet a közös magasztalás helye. Hallanunk kell, hogy Isten jó, és szeretete örökkévaló. Hallanunk kell, mert a nyomorúság, a mélység, a sötétség, amin keresztülmegyünk az életünk különböző szakaszaiban, (mert keresztülmegyünk mindannyian!), megtöri a bizalmat a szívünkben Isten jóságára és szeretetére vonatkozóan.

Egyszer beszélgettem valakivel, aki éveken keresztül hihetetlen mélységeken ment keresztül. Ezekben a mélységekben tudtam róla, vele voltam. A beszélgetésünk alkalmával később úgy tűnt, minden jóra fordul az életében, rendeződik a család, a munka kérdése. Mindezt megélve, ahogy körbenézett, finom félelemmel ezt mondta: „de nem tudom, elhiggyem-e, hogy most tényleg minden rendben lesz.” Ahogy beszélgettünk, kicsit még visszanezve a mélységre, egyszer csak nagyon hirtelen azt mondta, ő nem haragszik Istenre azért, ami történt! De a következő mondatban kiderült: „de bízni azért abban, hogy jó hozzám, már nagyon nehéz!” Bízni abban, hogy jó hozzánk, az nagyon nehéz - mert ha megégettük magunkat, akkor nagyon nehéz a bizalomban helyreállni. Az élet pedig mindannyiunkat megéget. Sokszor az történik, hogy helyreállunk, mert Isten elhoz egy másik, egy kegyelmes időszakot – de a szívünk mélyén ott marad ez a mély megtörtése a bizalomnak. Nem merjük már felhőtlenül bízni abban, hogy Isten tényleg jó, tényleg szerető; és nem hisszük már, hogy ez a jóság és szeretet mindennek az alapja. Ezért kell a gyülekezetbe behozni a hálaadásnak és örömeinek, a szabadulásnak a történeteit! Mert oly sokatok szívében megtört ez a bizalom, ahogy az enyémben is. De így gyógyulunk, így épít fel, így hordoz Krisztus bennünket.

A második ok, ami a hálaadás közösségi megélésére indít, az, hogy a közös hálaadás közös reménységet szül, közösen vigasztal. „Örüljete az örülőkkel és sírjatek a sírókkal!” - szólítja fel Isten igéje a gyülekezetet. Ez Isten népének a természete. Ha együtt ünnepel Isten népe Isten színe előtt, abban benne van az is, aki éppen nyomorúságot tapasztal és mélységben van – de itt vigasztalást és reménységet nyer. A szabadulás történetének a jelentősége, hogy a történet mindig befejezett. Amíg benne vagyunk, nem látjuk a végét, és nem hisszük, hogy egyszer vége lesz. Amikor benne vagyunk, azt éljük meg, mint a zsolttáros: majdnem meghaltam. Ez lehet fizikai betegség, érzelmi fájdalom, bűn vagy erőszak átélése, megcsalás. Akár ezek közül egyszerre több. De a zsolttáros éneke egyértelműen elénk adja: ennek egyszer vége lesz. Ha elolvasol egy ilyen részt, mint itt a zsolttár az 5-től a 18. versig; ha engeded, hogy átjárja a szívedet, milyen sötétségen

ment keresztül a zsoltáros, és most mégis magasztalja az Urat; ha ezt imádkozod – akkor, még ha te magad nyomorúságban vagy is, rá fogsz jönni: a gonosz, a rossz, a sötétség nem végtelen. Isten határt szabott a rossznak. Ő abszolút jó, abszolút szerető. S ha ez így van, s ha ez a legvégsőbb valóság, amiben benne létezőnk, akkor ez azt jelenti, hogy Isten a te életedben is határt szabott a rossznak. Ez hihetetlen vigasztalás forrása.

### 3. Hogyan mutat rá a zsoltáros Isten szeretetének legmélyebb titkára?

Azt mondja magáról a zsoltáros: „*durván eltaszítottak, hogy elessem, de az Úr megsegített engem.*” Azaz a nyomorúságban elutasították, ellenségei megvetették őt. Itt jelenik meg Isten szeretetének és jóságának a titka: ezt a megvetett, félredobott, elutasított embert Isten kézbe veszi, felemeli és megdicsőíti. Amikor a templomban a gyülekezet közösségében van, és azt mondja: „*hálát adok Neked, Uram, hogy meghallgattál, és megszabadítottál!*” – erre a papok kórusa válaszol: „*az a kő, amelyet az építők megvetettek, az lett a sarokkő. Az Úrtól lett ez, és csodálatos a mi szemünkben!*” Közmondás ez, ami leírja Isten jóságát. Egy képből indul ki. Az építők válogatják a köveket, amiből építeni fognak. Van egy kő, amit megnéznek, s azt mondják: ez olcsó, szemét! Gyenge! Semmire sem jó! Dobjuk el! S akkor jön a Nagy Építő, és azt mondja: amit ti eldobtatok, megvetettetek, lenéztetek – az lesz a sarokkő! Az lesz az alap! Arra épül minden. A zsoltáros ebben a képben látja önmagát: akit mások megvetettek és elutasítottak, ahhoz Isten odament, és azt mondta: nekem kellesz! Nekem értékes vagy! Isten szeretete és szabadítása, megváltásának hatalma ez: a sötétségből áldás lesz. Amit mindenki lenéz, megvet, ami semmi, kicsi, gyenge, erőtlenség – az Ő kezében sarokkő, alapkő lesz.

De a kép messze túlmutat ezen. A 118. zsoltár egy nagyobb egységnek a része. A 113-tól a 118. zsoltárok a Zsoltárok könyvében az ún. Hallél-zsoltárok. Ezek azok az énekek, amelyeket Izrael akkor énekel és imádkozott, amikor megemlékezett az Egyiptomból való szabadulásról. Izrael életének legalapvetőbb szabadulás-élménye, hogy rabszolga-nép voltak Egyiptomban, lényegében halálra ítéltettek, de amikor kiáltottak Istenhez, akkor Ő szabadítót támasztott: Mózeset, és kivezette őket Egyiptomból. Egyiptom királya, a fáraó nem akarta kiengedni őket, ezért Isten csapásokkal próbálta megpuhítani a fáraó szívét, de az egyre keményebb lett. Az utolsó csapás az volt, amikor Isten úgy döntött, hogy minden elsőszülött fiút elpusztít Egyiptom földjén. Minden zsidó családban le kellett ölni egy bárányt, amelynek a vérével meg kellett kenniük az ajtó szemöldökfáját. Ez volt a páska-bárány. Amikor a pusztító angyal jött, ahol látta a vért, ott nem hozott ítéletet, átment, elment mellettük. Így menekültek meg. Ennek emlékére ünnepli Izrael évről évre a páska-ünnepet. A hat Hallél-zsoltár ehhez az ünnephez kapcsolódik. A 118. zsoltár, az utolsó az, amit a páska-vacsora végén énekelnek. Tudjátok jól, hogy Jézus a tanítványaival elkölti ezt a páska-vacsorát. Ez az utolsó vacsora a halála előtti éjszakán. Arra is emlékeztek talán, hogy azt olvassuk az egyik evangéliumban: „*utána pedig kimentek a Gecsemáné kertbe zsoltárokat énekelve.*” A Gecsemáné kertbe, ahol aztán Jézust elfogják. Tehát Jézus énekel a 118. zsoltárt. Jézus azt énekel halála előtt közvetlenül, hogy a kő, amelyet az építők megvetettek, az lett a sarokkő. Az Isten szeretetének a titka, hogy az Egyszülött Fiú, Jézus maga, a tökéletes, a gyönyörű, az isteni herceg, az isteni szépség, a tökéletesség, aki egyetlen igazi tökéletes és büntetlen emberként eljött ebbe a világba, itt járt közöttünk, az Atya szeretetét, irgalmát, jóságát közvetítette – ezt a Jézust megfogta a saját népe, és azt mondták neki: te vagy a semmirekellő kő, te vagy a szemét, az olcsó, a semmire nem jó, megvetünk és eldobunk téged! Keresztfára szegeztek, kivégezték, és ott volt rajta az ige tanúsága szerint a gyalázat! Gyalázzattá lett, világ söpredékévé, világ szemetjévé, akit mindenki eldobott, mindenki gyűlölt, mindenki utált. Ez a Jézus énekel a 118. zsoltárt aznap este, és tudja jól, hogy ez róla szól, benne teljesedik be. A kő, amelyet az építők megvetettek - Jézus maga! Megvetik ma is a népek, a nemzetek – de ez a kő lett a sarokkő, mindennek az alapja! A Megváltó, a

Szabadító, a Gyógyító. Mert nem csak meghal, hanem feltámad. Az Úrtól lett ez, és csodálatos a mi szemeinkben!

### **Befejezésül: ha ez az isteni szeretetnek a titka, mire hív ez minket?**

Vannak közöttünk, akik pontosan tudják, hogy igazán a szívük mélyén soha nem szolgáltatták ki magukat ennek a Jézusnak. Soha nem adták oda a szívüket Neki. De mi kell még? Mit tehet Isten még, hogy megnyerje és meghódítsa a bizalmadat? Mit tehet Isten még, mit vársz még Tőle, hogy azt mondd Neki ma: átadom az életemet Teneked, mert Te vagy az abszolút jóság, az abszolút szeretet, és egyedül Te tudod megtartani az életemet! Annyira jó lenne, ha senki nem menne úgy el ma innen, hogy nem omlik a szerető isten karjaiba, akármilyen sebej, bűnei, terhei lennének is!

A második dolgot, amire az Övéit, a keresztény gyülekezetet hívja Isten ezen a zsoltáron keresztül, nehezebb, fájdalmasabb kimondani. Olyan nehéz azt látni, hallani, mennyi panasz hangzik Isten népének az ajkáról! Istennek szabad panaszkodni, az elmúlt hónapokban nagyon sok panasz-zsoltárt imádkoztunk végig, amelyeket maga Isten ad az Ő népének, hogy elmondhassa fájalmát, csalódottságát, haragját! Istennel lehet beszélni a sötétségben, Istennek el lehet mondani minden küzdelmünket, meg nem értésünket. De más dolog Isten előtt panaszban kiönteni a szívünket a sötétség idején - és egészen más dolog bezárkózva a szívünkbe panaszkodó, vádoló módon olyanokat mondogatni Róla, hogy az Isten nem ilyen, meg az Isten nem olyan, meg az Isten nem azt csinálja, ami a Bibliában van, meg nem segít ebben, meg nem segít abban! Ha ezt teszitek, ha ilyeneket mondtok, sugdostok Róla, akkor az történik veletek, hogy a sarokkövet, Jézust, Akire minden felépül, ti magatok is megvetitek! Mert amikor ti, akik keresztények vagytok, az Isten szövetségében éltek, arról beszéltek újra és újra, hogy Ő „nem olyan”, meg magatokat sajnáljátok, és elegetek van belőle – nem veszitek észre, hogy ezzel azt a drága követ, amit letett az Úr értetek, ezt vetitek, ezt gyalázzátok meg?

Ez a kő vagy megtart téged, vagy nekímész, beleütközöl, és összetör téged! Úgy tűnik, hogy a mai keresztények, mi magunk elfelejtettük, hogy Isten jó, Isten szerető, és Isten szent; és amit a szent Isten tesz, az nem játék. Amikor odaadja a Fiát értünk, az sem játék! És hogy milyen választ adunk erre, az sem játék!

*„Nyissátok ki előttem az igazság kapuit, bemegyek és hálát adok az Úrnak.”*

Azt hiszem, hogy kinyitottam előttem, veletek együtt, a gyülekezet közösségében az igazság kapuit. Jöjjetek be az Úrhoz, dicsőítsétek Őt, boruljatok le Előtte, ha kell bűnbánatban, ha kell, sírva, és adjatok hálát Neki! És Ő szeretettel ölel titeket magához.

Ámen

(Lovas András)